

"La Paraula de Déu no és una proposta, cal coratge per fer-la colpidora"

Dc, 15/02/2017 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dimarts 14 de febrer de 2017*

Coratge, pregària i humilitat: aquests són els tractes que distingeixen els grans «heralds» que han ajudat a créixer l'Església al món, que han contribuït a la seva tasca missionera. El papa Francesc n'ha parlat avui a la Missa matinal a Casa Santa Marta inspirant-se en la Litúrgia i el model dels Sants Ciril i Metodi patrons d'Europa que es celebra avui a l'Església.

Ciril i Metodi han fet més forta Europa

Hi ha una necessitat de «sembradors de Paraula», de «missioners, de veritables heralds» per a formar el poble de Déu, com ho foren Ciril i Metodi, «reeixits heralds», germans intrèpids i testimonis de Déu, que han «fet més forta Europa», de la qual en són Patrons. D'aquesta reflexió parteix el Papa avui a Casa Santa Marta i prossegueix posant èmfasi en les tres característiques de la personalitat d'un «convidat» que proclama la Paraula de Déu. En parla la primera Lectura d'avui, amb les figures de Pau i Bernabé, i l'Evangelí de Lluc, amb els «setanta-dos deixebles convidats pel Senyor de dos a dos».

La Paraula de Déu no és una proposta, cal coratge per fer-la colpidora

El primer tret del «convidat» que Francesc posa de relleu és la «franquesa», que inclou «força i coratge»:

«La Paraula de Déu no pot ser una simple proposta- «tot i que si t'agrada...»- o com una idea filosòfica i moral, bona, però, tu pots viure així...» ... No. És una altra cosa. Cal que sigui proposada amb franquesa, amb força, perquè la Paraula colpeixi, com diu el mateix Pau, fins al moll de l'os. La Paraula de Déu ha de ser anunciada amb franquesa, amb força... amb coratge. La persona que no és coratjosa -coratge espiritual, coratge de cor, que no està enamorada de Jesús, que és d'on ve el coratge!- no, dirà, sí, quelcom interessant, quelcom moral, quelcom que farà bé, un bé filantròpic, però que serà buit de la Paraula de Déu. És incapaç, aquesta paraula, de formar un poble de Déu. Tant sols la paraula de Déu proclamada amb franquesa, amb coratge, és capaç de formar el poble de Déu».

Sense pregària la Paraula de Déu esdevé una conferència

De l'Evangelí de Lluc, capítol 10, són extrets dos trets «heralds» de la Paraula de Déu. Un Evangelí «una mica estrany» afirma el Papa, per què és ple d'elements que semblen un anunci. «La collita és abundant però en són pocs els recol·lectors. Pregueu al Senyor perquè envii recol·lectors a la seva collita» repeteix Francesc, i és així doncs, que després del coratge als missioners els serveix la «pregària»:

«La Paraula de Déu es proclama, justament, amb pregària. Sempre. Sense pregària, podràs fer una gran conferència, una gran instrucció: bona, bona! Però no serà la Paraula de Déu. Tant sols d'un cor en pregària en pot sortir la Paraula

de Déu. La pregària, perquè el Senyor acompanyi la sembra de la Paraula, perquè el Senyor regui la llavor perquè germini la Paraula. La Paraula de Déu es proclama amb pregària: la pregària d'allò que anuncia la Paraula de Déu».

El veritable predicador és humil, en cas contrari acaba malament

A l'Evangeli s'escriu també «una tercera característica». El Senyor envia els deixebles «com anyells entre els llops»:

«El veritable predicador és aquell que sap que és dèbil, que sap que no es pot defensar de sí mateix. «Tu vas com anyell entre els llops» -Però, Senyor, perquè em mengin?»- «Tu, ves-hi! Que aquest és el camí». Crec que fou Crisòstom que va fer una reflexió molt profunda, quan va dir: «Si tu no hi vas com a anyell, sinó com a llop entre els llops, el Senyor no et protegirà: t'hauràs de defensar tu sol». Quan el predicador es creu prou intel·ligent o quan aquell que té la responsabilitat de portar endavant la Paraula de Déu es vol fer l'astut, Ah, jo me'n surto amb aquesta gent!, d'aquesta manera, acabarà malament. O negociarà la Paraula de Déu: als poderosos, als superbs».

Per a subratllar la humilitat dels grans heralds, Francesc cita un episodi que li va explicar algú que «presumia de predicar bé la Paraula de Déu i es sentia llop». I just després d'aquesta prèdica, explica el Papa, «ha anat a confessar-se i ha caigut com un peix gros, com un gran pecador, plorava, volia demanar perdó». «Aquest confessor» segueix Francesc, «va començar a inflar-se de vanitat» i la «curiositat» el va fer demanar-se quina Paraula pronunciada l'havia tocat «fins al punt de dur-lo al penediment». «És tot el que vostè ha dit», conclou el Papa, «passem a un altre argument». «No sé si és veritat» aclareix Francesc, però certament és veritat que «s'acaba malament» si es porta la Paraula de Déu, «sentint-se segur de sí mateix i no com un anyell» que el Senyor defensarà.

Coratjosos, en la pregària i humils com els Sants Ciril o Metodi

Aquesta és doncs la tasca missionera de l'Església i dels grans heralds, conclou Francesc, «que han sembrat i han ajudat a créixer les Esglésies al món, han estat homes coratjosos, de pregària i humils». Que ens ajudin els Sants Ciril i Metodi és la pregària del Papa «per a proclamar la Paraula de Déu» segons aquests criteris tal i com han fet ells.

Traducció: Mònica Mor —Catalunya Religió